

Pirmas skyrius

FIONA

Florida, 2017

Subirbęs telefonas pažadino mane iš sapno. Matyt, buvau panirusi į gilią REM miego stadiją, nes, nors telefoną girdėjau, neabejojau, kad skambina sapne, tad nusprendžiau tiesiog nekreipti dėmesio. Tik po kokio ketvirto signalo galop atsimerkiau.

Pasivertusi ant šono ištiesiau ranką per stalėlį palei lovą, sugraibiau telefoną ir spustelėjau klavišą „kalbėti“.

– Alio?

– *Buongiorno*. Ieškau Fionos Bel. Ar čia jos numeris? – pasigirdo moters balsas su ryškiu itališku akcentu.

Keliskart sumirksėjusi išvydau tik muržiną priešaušrio šviesą, tada pasiremdama alkūne atsisėdau, prisimerkusi įsižiūrėjau į laikrodį. Nebuvo nė septynių ryto.

– Taip, čia Fiona.

– *Ah, bene*, – atsakė moteris. – Aš vardu Serena Moreti, o skambinu iš Italijos, iš Florencijos. Turiu jums naujienų, Fiona, tačiau bijau, kad jos nėra geros.

Atsiremusi į galvūgalio atlošą, prispaudžiau prie kaktos delną, kietai užsimerkiau. Jei ši moteris skambina iš Italijos, tai gali reikšti tik vieną dalyką. Skambina dėl mano tėvo. Mano tikro tėvo. To, kurio niekada nesu mačiusi.

– Kokios tos naujienos? – paklausiau dar apdujusi nuo miego, stengdamasi išjudinti apsnūdusią smegeninę.

Ilga pauzė kitame laido gale.

– Atleiskite, tik dabar supratau, kuri pas jus valanda. Turbūt neteisingai apskaičiavau laiko skirtumą. Ar pažadinau?

Sunkūs lietaus lašai tvatijo mano namų Floridoje, Panhandle, langą, palmių šakos ritmingai plakė stiklą.

– Taip, bet nieko baisaus. Man jau vis viena metas keltis. Tai dėl ko jūs skambinate?

Moteris atsikrenkštė.

– Apgailestauju tai pranešdama, bet jūsų tėvas Antonas Klaras vakar naktį mirė.

Žodžiai įsirėžė man į ausis, tačiau niekaip nepavyko jų suvokti, nesusigriebiau nė ką atsakyti.

– Labai užjaučiu, – tarė moteris, tarsi tai būtų savaime suprantama, tarsi visi žinotų, kad Italijoje gyvenantis nepažįstamasis yra mano biologinis tėvas, nors iš tiesų to nežino niekas. Bent jau šioje Atlanto pusėje. Šiaurės Amerikoje nėra nė gyvos dvasios, žinančios teisybę. Net mano tėtis nežino. Paslaptis apie mano tikrąjį tėvą buvo motinos atsisveikinimo dovanėlė, kurią įteikė likus kelioms valandoms iki savo mirties nuo smegenų aneurizmos, ir nemanau, kad už tai jau visiškai atleidau.

Atsisedau kiek tiesiau, galvoje rausdamasi tinkamo atsakymo. Norėjau pasakyti ką nors pritinkamo, tačiau tai nebuvo lengva,

nes viduje jausmų sūkurys pakilo uragano stulpu. Suprantama, siaubinga, kad numirė, dėl to išties apgailestauju, tačiau tas žmogus man visiškai svetimas. Apie jį nieko nežinau, išskyrus tai, kad apvaisino mano motiną tą siaubingą tragišką vasarą, kurią prieš trisdešimt vienerius metus jiedu su tėvu praleido Toskanoje.

Taip ir nesupratau, kas įvyko tarp mano motinos ir to vyro, mama jau buvo apdėjusi nuo vaistų ir nebeįstengė, – o gal ir nenorėjo, – numetusi ant manęs tą bombą, dar leistis į smulkmenas. Ji buvo prie mirties ir pati tai žinojo.

„Tik nesugalvok pasakyti tėvui, – įspėjo, – jis nieko nežino, tiesa jį pribaiigs.“

Taigi štai. Motina apie mano tikrąjį tėvą taip nieko daugiau ir nepasakė, tik vardą ir tautybę. Mane, aštuoniolikmetę, prisaikdino laikyti liežuvį už dantų ir užtikrino, kad, sumaniusi klausinėti apie savo pradėjimo aplinkybes ar ką nors prasarusi, liksiu kalta dėl tėvo mirties.

Tad pastaruosius dvylika metų saugojau motinos paslaptį, nes tikėjau, kad tiesa iš tiesų pribaiigs mano tėtį. Tikėjau tuo dar ir dėl to, kad tėčio sveikata kiekvieną dieną mums buvo ir išbandymas, ir dovana. Štai kodėl palaidojau paslaptį giliausiuose savo sąmonės užkaboriuose. Prisiverčiau užmiršti, ką ji pasakė. Išstūmiau tai iš savo smegeninės. Apsimečiau, kad tai netiesa, tiesiog košmaro nuoplaisa.

Tačiau štai dabar iš Italijos skambina moteris, kuri žino, kaip viskas yra.

– Be galo liūdna tai girdėti, – atsiliepiu aš. – Kas nutiko?

– Staigus širdies smūgis, – paaiškino. – Pasimirė nespėjus nė paramedikams atvykti. Jie nieko nebegalėjo padaryti. Gal jums

bus šiokia tokia paguoda išgirsti, kad akis užmerkė greitai. Savo namuose. Iškeliauo ne vienas.

Nesmagiai nurijau gumulą.

– Suprantu.

Savo namuose. Dėl šių žodžių staiga suvokiu jį kaip realų, kūną turintį asmenį, egzistavusį visą mano gyvenimą, o štai dabar numirusį. Tiesiog va taip. Šioje planetoje gyvo jo jau nėra. Jį nuleis į žemę. Palaidos. Ir ne tik metaforiškai mano sąmonėje. Aš jo taip niekada ir nepamatysiu.

– Na, taip, bent tiek gerai... kad nekentėjo.

Stojo nesmagi tylą, susigėdau širdyje nepajutusi jokio sielvarato, tačiau ką gi galėčiau padaryti? Jaučiau tik sumaištį ir kažkokį liguistą smalsumą, tarsi svarstyčiau, ar jau tikrai per vėlu man jį pamatyti. Nežinau nė kaip atrodė. Kažin, ar bus šermenys?

Ir tada dingtelėjo, kad tikrasis tėvas turėjo žinoti apie mano egzistavimą ir laikė tiek svarbia, kad man derėtų pranešti apie jo mirtį. Visada maniau, kad motina slapstėsi ir nuo jo.

– Apgailestauju, – ištariau beviltiškai bandydama užpildyti tylą. – Kaip jūs susijusi su mano... – Vos įstengiau ištartį tą žodį. – Iš kur pažįstate mano tėvą?

– Dar sykį atsiprašau. Turėjau iškart paaiškinti. Aš dirbu su „Donatello and Costa“ teisininkų grupe. Atstovavome jūsų tėvui Italijoje, todėl ir skambinu.

Atsėdau tiesiau, atsiremdama į pagalves, dabar jau beveik išsibudinusi.

– Savo testamente Antonas Klarkas nurodė jus kaip paveldėtoją, – paaiškino ji, – todėl reikia, kad pasirašytumėte dokumentus.

– Lukterėkite... Jis ką?.. – Širdis nusmuko į kulnus.

– Laidotuvės pirmadienį, o antradienį vyks oficialus testamento skaitymas su šeimos nariais. Aš suprantu, kad teks greitai suktis, Fiona, bet ar negalėtumėte susiorganizuoti skrydžio?

Galūnes ūmai nuplikė karštis nuo minties, kad gali tekti vienai keliauti į Europą ir susitikti su šeima žmogaus, kurio gyvenime nenorėjau ir nesitikėjau pažinti. Man nesvarbu, ką jis paliko, aš to nenoriu, nes dėl šio vyro savo mirties dieną mano motinai teko nervintis ir gėdytis. Mačiau tai, kai pasakė man tiesą. Gulėdama mirties patale, vos įstengė apie tai prabilti. Jai nebuvo malonu prisiminti, kas tarp jų įvyko.

Be to, kažin kaip tai reikėtų paaiškinti tėčiui? Tam mylinčiam tėvui, kuris mane užaugino? Juk tikrai negalėsiu prisipažinti, kad ilgiau nei dešimtmetį elgiausi su juo negarbingai. Visiškai palūžtų sužinojęs, kad aš iš tiesų ne jo ir kad nulsėčiau tokios svarbos paslaptį. Ir taip jau sočiai prisikentėjo. Patyrė daugiau netekčių, nei įmanoma įsivaizduoti.

Nesmagiai pasimuisčiau ant čiužinio.

– Hm, viskas taip staiga... – Sunkiai nurijau seiles. – Ar tikrai būtina man ten pačiai dalyvauti? Na, noriu pasakyti, kad kelionė toloka ir, nemeluosiu jums, nebuvo artima... – Ir vėl tas žodis „tėvas“ įstrigo gomuryje, bet man pavyko padaryti staigų posūkį. – Nesu tikra, kiek jums žinoma situacija, ponio Moreti, bet aš niekada nesu nė sutikusi pono Klarko. Iki šiol maniau, kad jis apie mane išvis nežino. Tikrai niekada nebandė susisiekti, tad visa tai gerokai netikėta. Jo šeimos visiškai nepažįstu, tad kažin ar man derėtų dalyvauti. Be to, nemėgstu palikti savo tėčio. Jam čia esu reikalinga. Gal kaip nors galėtume atlikti tai elektroniniu paštu arba faksu?

Ponia Moreti trumpam nutilo.

– Man žinoma, kad nebuvote pono Klarko gyvenimo dalis, tačiau jis paliko labai aiškius nurodymus dėl testamentu. Nevyniosiu į vatą, Fiona. Jis paliko jums nuosavybės, ir kaip tik dėl to manau, kad turėtumėte atvykti, viską apžiūrėti, pasirašyti, o tada nuspręsti, ką darysite.

– Nuosavybės. – Iš nuostabos suraukiau antakius. – Italijoje? Kiek, jei konkrečiai? Tai yra, ko ji verta? – Užsimerkiau, papurčiau galvą. – O dangau, atleiskite, kalbu kaip kokia gobšuo. Tikrai nesu godus žmogus. Tiesiog apstulbau, ir tiek. Ir sutrikau. Nieko panašaus nesitikėjau.

– Neatsiprašinėkite, – tarė ponja Moreti. – Užklupau jus tikrai netikėtai. Ir norėčiau papasakoti apie palikimą, bet daugiau nieko nežinau, tik tai, ką jau pasakiau. Tai šiek tiek komplikuoja. Jūsų tėvas buvo Didžiosios Britanijos pilietis, tad jo testamentas britiškas. Rytoj atvyksta advokatas su tikraisiais dokumentais. Aš tik perduodu žinią, stengiuosi sukviesti visus išsiaiškinti detalių.

Jis buvo britas? Maniau, kad italas.

Prispaudusi kumštį prie kaktos, stengiausi visa tai perprasti. Man ką tik pranešė, kad paveldėsiu nuosavybės Italijoje iš visišškai nepažįstamo žmogaus. Nenumanau, kiek ji verta, bet būčiau kvaiša, jeigu atsisakyčiau. Dangus mato, kaip mums reikia pinigų. Prižiūrėti tėtį, dievaži, nepigu.

Taigi štai. Teks susitaikyti su tuo, kad nedelsdama turiu užsisakyti lėktuvo bilietą į Italiją, atsiprašyti iš darbo ir sugalvoti, kaip viską paaiškinti tėčiui.

– Gerai, – pasakiau. – Šiandien pat pabandyčiau susirasti skrydį. Kur, tiksliau sakant, aš keliauju, į kokį miestą?

Girdėjau, kaip ji šlamina popierius.

– Jums reikia skristi į Florenciją. Parūpinsiu vairuotoją, kuris jus paims ir atveš į Montepulčianą. Ar turite elektroninio pašto adresą, kuriuo galėčiau atsiųsti šiek tiek informacijos ir kontaktinius numerius? Ir mobilųjį telefoną, kurio numerį galėčiau įrašyti į bylą?

– Taip. – Pateikiau visą savo kontaktinę informaciją, ir ponia Moreti pažadėjo po keleto minučių atsiųsti žinutę.

Baigusi kalbėti įstačiau telefoną atgal į svirtelę. Pasėdėjau ant lovos, išplėstas akis įsmeigusi į savo tapytą darbą ant sienos – tą, į kurią pažvelgusi pasijusdavau tarsi stovinti ant aukšto uolingo skardžio ir žiūrinti į beribę audringą jūrą. Nutapiau jį prieš metus, iškart po išsiskyrimo su Džeimiu. Man į kaulus įsigavo drebulys, ėmiau virpėti.

Mirė mano biologinis tėvas, dėl kažkokios priežasties savo testamente jis prisiminė ir mane.

Nusigrėžiau nuo paveikslo, nusimečiau užklotus. Tada pakilau iš lovos, nusprendusi, kad pirmiausia reikia kavos, tik tada įstengsiu įsijungti kompiuterį ir imtis ieškoti skrydžių. Velkantis chalata, pastogėje it žvėris sustugo vėjas, pajutau, kaip mane prislegia tamsus sielvarto debesis.

Jis juk iš tiesų nebuvo mano tėvas, mėginau sau pasakyti, nes kaipgi kraujo tyrimai ir DNR rezultatai susiję su tėvyste? Su tuo žmogumi manęs nesiejo joks asmeninis ryšys, jokia meilė ar ištikimybė, normalios šeimos pamatai. Ponia Moreti pavartojo tą žodį kalbėdama telefonu. Ji pasakė: „Antradienį šeimos nariams bus oficialiai perskaitytas testamentas.“ Jiems priklausau ir aš.

Nė nežinau, kas tie žmonės. Kiti jo vaikai? Gal net mano broliai ar sesės? Žmona? Jo broliai? Seserys? Pusbroliai? Ne, man tarp jų tikrai nėra vietos, na, nebent dalyvautų kokie kiti pavainikiai kaip aš. Gal su jais ir turėčiau šį tą bendro. Bet aš nė nenučiuokiu. Ničnieko nežinau.

– Anksti pakilai kaip sekmadienį, – tarė Dotė, man įėjus į virtuvę.

Dotė – mūsų naktinė slaugytoja. Su tėčiu ir manimi ji jau daugelį metų, žaviuosi tuo, kad ji visada puikios nuotaikos. Dirbdama niūniuoja melodijas iš muzikinių filmų, plaukus dažo rausva ir violetine spalva, žaismingai flirtuoja su tėčiu, visada, net juodžiausią dieną, priverčia nusišypsoti. Visos mūsų slaugytojos nuostabios, tačiau, be Dotės, nė viena neištempė ilgiau kaip metus, na, ilgiausiai porą. Jos pasirodydavo ir dingdavo, bet tai nė kiek nestebino. Prižiūrėti žmogų su visomis paralyžiuotomis galūnėmis – kietas riešutėlis.

– Taip, girdėjai skambutį? – paklausiau.

– Aišku, bet tu atsiliepei greičiau, nei spėjau prieiti. Ir kas gi, dėl Dievo, galėtų skambinti sekmadienį septintą rytą?

Atsistojus šiaip taip pavyko sutelkti mintis.

– Mano viršininkė. Bet prieš pasakodama noriu paklausti: kaip tėtis? Ar šią naktį geriau miegojo?

Kelios naktys buvo nelengvos, nes jam krūtinėn įsimetė nesmarki infekcija.

– Miegojo kaip kūdikis.

– Puiku, – nudžiugau. – Nes juk šiandien eis į kiną.

Tėtis mėgo filmus ir teatrą, o išeiti iš namų bent retkarčiais jam buvo be galo svarbu. Kartą per savaitę mūsų savaitgalio slaugytoja Džerė nugabendavo jį į kiną, į dieninį seansą. Tada aš jau nesnausdavau, nepraleisdavau progos išsmukti į savo improvizuotą studiją garaže ir patapyti. Tai buvo vienintelis mano tikras pabėgimas.

Tėčiui buvo pasisekė bent tiek, kad įstengė mažumą judinti riešus ir rankas. Per visus tuos metus slaugytojos su juo uoliai dirbo, palaikydamos raumenų tonusą. Kaip tik dėl to tėtis paprastai įstengė rašyti naudodamasis kompiuteriu ir balso pažinimo programine įranga. Seniau jis sėkmingai kūrė trilerius, publikavo trejetą knygų, bet pastaruoju metu rašė straipsnius fondui, kurį 1996 metais juodu su mama įkūrė rinkdami pinigų stuburo smegenų tyrimams. Jau ne vienus metus tėtis neparašė jokios grožinės knygos, išskyrus keletą trumpų apsakymų. Gal išsisėmė rašydamas tuos romanus, bet, tiesą pasakius, įtariu, kad juos ne itin gerai pirko. Pirmąjį pirko, tačiau antras ir trečias leidėją nuvylė.

Galiu tik įsivaizduoti, kaip tuo metu tėčiui turėjo būti sunku. Rašymas – vienintelis dalykas, kurį manė sugebantis.

Tačiau, jei nekalbėsime apie tai, jis yra narsiausias žmogus, kokį kada pažinojau. Avarija, per kurią jam sužalotas stuburas, įvyko prieš man gimstant, tad neprisimenu jo vaikštančio ar savarankiškai judančio. Augdama žinojau tik viena – jis mane myli ir brangina labiau už viską pasaulyje. Niekada nelaikiau jo nors kiek menkesniu už kitų vaikų tėčius. Žinojau, kad mūsų situacija kitokia, tačiau nesijaučiau nė per nago juodymą nuskriausta, ir tam paminėčiau įvairių priežasčių.

Viena iš jų, tarkime, tokia. Kai buvau mažytė, jis leisdavo sėdėti ant kelių, o pats skriedavo per namus savo elektriniu negaliojo vežimėliu, sukdamosi ratais, kol imdavau klykti iš juoko. Vežimėlis judėdavo spaudant mygtukus, valdomas vairalazde, su kuria žaisti man leido gerokai per anksti, nei vaikui derėtų. Kartu sukurdavome tikrą chaosą, atsitrenkdavau į stalus ir apversdavau lempas, nugriaudavau knygų kauges. „Vaje“, – tada jam išsprūsdavo mėgstamas žodelis, abu žinojome kankinantys motiną, kuriai tekdavo grumtis su mūsų palikta netvarka. Tada nuolatinių slaugytojų dar neturėjome. Motina pati su viskuo tvarkėsi, o aš perėmiau tą jos pasišventimą. Kol sulaukiau aštuoniolikos, neabejojau, kad esame artimiausia šeima šioje žemėje būtent dėl tų kasdien įveikiamų sunkumų, ypač kai tėtis atsidurdavo ligoninėje dėl gausių infekcijų, besikėsinančių užbaigti jo gyvenimą, o paskui iš jos išeidavo. Tada būdavo be galo pažeidžiamas. Pažeidžiamas ir dabar.

Bet paskui mama ūmai numirė nuo smegenų aneurizmos, o aš sužinojau apie paslaptis ir melus. Tada ir paaiškėjo, kad žmonės ne visada tokie, kokiais dedasi. Išskyrus mano tėtį, suprantama. Jis su manimi visada buvo tikras. Kai mama numirė, tetroškau jį apsaugoti, rūpintis, kad būtų laimingas ir sveikas. Negalėjau jo netekti.

Todėl ir saugojau motinos paslaptį.

– Na, tai dėl to telefono skambučio... – tariau, kai Dotė į skrudintuvą įmetė man skirtą duonos riekę.

– Taigi, ko, dėl Dievo, ta tavo viršininė norėjo? – paklausė ji. – Tikiuosi, bent jau svarbu.

– Taip, – atsakiau. – Klausė, ar šią savaitę pavaduočiau ją

pardavimų konferencijoje Londone. Ji ketino daryti pristatymą, tačiau pasigavo gripą su skrandžio skausmu, tad klausė, ar nenuvykčiau vietoje jos.

Dotė pažvelgė į mane.

– Rimtai? Į Londoną? Angliją? Kur gyvena karalienė?

Sukikenau.

– Taip, kaip tik ten. Reikės skristi šiąnakt arba rytojaus naktį.

– Ir tu sutikai?

– Aišku. Būčiau kvaiša, jei atsisakyčiau nemokamos kelionės į Londoną.

Svarsčiau, gal pramanyti konferenciją Italijoje, nes būtų arčiau tiesos, bet bijojau tėčiui net užsiminti apie Italiją, mat kaip tik ten įvyko toji avarija. Tai buvo baisiausia jo gyvenimo trauma, tad pasijustų nesmagiai apie tai kalbėdamas ar mane ten įsivaizduodamas. Londonas – kur kas geresnis prasimanymas, nes tada galiu visai neminėti Toskanos.

– Jūs čia susitvarkysite, kol manęs nebus? – paklausiau žiūrėdama į skrudintuvą, nusigrėžusi nuo Dotės.

– Žinoma. Kokia nuostabi proga. Gal tavo lagamine atsiras tų koks plyšelis? Aš susisukčiau į tokį mažą kamuolėlį.

Šypsojaisi laukdama, kol iššoks paskrudinta riekė.

– Būtų smagu.

– Tėvas džiūgaus dėl tavęs.

– Tikiuosi, – pasakiau tepdama sviesto ant duonos, – nes tikrai jaučiuosi siaubingai jį palikdama.

– Nešnekėk taip, Fiona, – griežtai užbrėžė Dotė. – Nusipelnai išvažiuoti, draudžiu dėl to jaustis kalta. Jei kas ir turėtų jaustis kaltas, tai jis, nes verčia tave manyti, jog privalai saugoti

jį dieną naktį. Pernai tau išsikrausčius laikėmės kuo puikiausiai. Tėtis džiaugėsi dėl tavęs, prisimeni?

Šaldytuve susiradau stiklainėlį su braškių uogiene ir atsinešiau prie pusryčių baro, atsisėdau šalia Dotės.

– Taip, jis lyg ir džiaugėsi dėl manęs, bet juk abi žinom, kad Džeimio niekada nemėgo.

– Ne, nemėgo, – pritarė, – bet aš išaiškinau, kad tau reikia gyventi savo gyvenimą, ir jis privalo leisti tau tai daryti. Teko paplušėti, kol įtikinau, bet galop sutiko.

– Ačiū už tai, – pasakiau jai su šilta ir dėkinga šypsena. – Nors nieko iš to ir neišėjo.

Dotė gurkštelėjo arbatos.

– Apgailestauju dėl to.

– Aš irgi, – atsakiau. – Aišku, gaila, kad nesusiklostė kitaip, bet Džeimis buvo tiesiog pernelyg didelis... na, nė nežinau... Sakyčiau, materialistas. Gerai, kad supratau iki vestuvių, ne po jų. Dabar mokėti dar ir skyrybų advokatui būtų stačiai nepakeliama.

Taip, svarbiausiu įtamos tarp manęs ir Džeimio šaltiniu tapo pinigai. Jam nepatiko, kad padėdavau tėčiui finansiškai, bet negi galėjau elgtis kitaip? Pinigų nepakako. Pajamos iš motinos gyvybės draudimo beveik išseko, o tėčio romanų niekas nespausdino. Jau seniausiai už juos negaudavo jokių honorarų. Tėtis turėjo šiokių tokių pajamų – invalidumo draudimą bei kitokios valdžios paramos, tačiau vien to nepakako atsilyginti trims pilną dieną dirbančioms slaugytojoms ir dar įmokoms už naują autobusiuką ir vežimėlį, kuriuos pernai jam nupirkome.

Džeimis norėjo, kad susitaupytume pradinei įmokai už namą, įsigytume gražesnę automobilį, tačiau man savo pajamas

teko dalintis su tėčiu, tad jokių santaupų neturėjau. Galop ėmė atrodyti, tarsi mudu su Džeimiu nuolat ginčijamės dėl to, kaip išleidžiame pinigus. Paskui jis pateikė ultimatumą. Jis arba tėtis. Man tai visai nepatiko, todėl pasirinkau... tėtį.

O dabar štai... Italija.

Privalau vykti. Turiu išsiaiškinti, ką paveldėjau iš tėvo, apie kurį niekas nežinojo. Nenorėčiau pradėti viltis nežinia ko, bet... o jeigu ta nuosavybė nemenkos vertės? Mūsų gyvenimas galėtų taip pasikeisti.

– Džėmis, aišku, buvo labai išvaizdus, – pridūrė Dotė. – Negaliu tavęs kaltinti, kad įsimylėjai. Jo tokios nuostabiai gražios mėlynos viliojančios akys.

Vėl sukikenau valgydama skrebutį.

– Na, taip, viliojančios. Bet toks žavesys... Na, jis netoli traukia.

Baigiau pusryčius ir pakilau nuo aukštos kėdės nunešti lėkštės į plovyklę.

– Eisiu paieškoti skrydžio.

Dotė atsistojo, mudvi apsikabinome.

– Ką aš be tavęs daryčiau? – paklausiau.

Ji atsitraukė, suėmė rankomis mano veidą.

– Tavo tėvas laimingas turėdamas tokią dukrą, Fiona. Tu jam visas pasaulis.

Nuo Dotės žodžių man ūmai sugniaužė krūtinę. Pastaruoju metu, kai užbaigiau santykius su Džeimiu ir vėl parsikrausčiau namo, man tai nutinka gana dažnai. Suprantama, troškau tik vieno – kad tėtis būtų laimingas, gerai prižiūrėtas, tačiau tai ne visada taip paprastai pavykdavo. Blogomis dienomis buvo be galo svarbu, kad visi aplink jį išliktų gero ūpo. Labai stengėmės

palaikyti jo nuotaiką. Tai sukurdavo nemenką įtampą, tad, neslėpsiu, nekantravau bent trumpam išsprukti, nes sau laiko visai nelikdavo.

– Jei nesusitiksime prieš man išvykstant į oro uostą, – tariau Dotei, – tau gero savaitgalio, ir, prašau, pasirūpink tėčiu, gerai?

– Aš juo visada rūpinuosi, o kai jau nuvyksi į Londoną, perduok nuo manęs labų dienų tai karalienei.

– Būtinai.

Iš visų jėgų stengdamasi neparodyti, kaip trokštu kuo greičiau sprukti, puoliau į savo kambarį ir atvėriau kompiuterį. Stro-piai panaršiusi „Expedia“, pasirinkau pigiausią skrydį su persėdimu Frankfurte. Vos gavusi patvirtinimą iš avialinijų, iškart nusiunčiau informaciją poniai Moreti. Ši atsiliesė nedelsdama ir atsiuntė smulkius nurodymus, ko tikėtis atvykus į Toskaną.